

Második kiadás.

Debreczen 1900.

IV. évf. 321. szám.

Csütörtök, november 22

DEBRECZENI UJSÁG

ELŐFIZETÉSI ÁR:

Helyben:	Vidéken:
Félévre . 6 kor — fl.	Félévre . 9 kor — fl.
Negyedévre 8 kor — fl.	Negyedévre 4 kor 50 fl.

Felolós szerkesztő és lapfőnököse:

THAN GYULA.

SZERKESZTŐSÉG és KIADÓHIVATAL:

Debreczen, Fő tér Biedermann-palota földszint.
az udvarban hátul.

Papp Béla kivégzése.

— Távirati tudósítás. —

Megtörtént!

A földi igazságszolgáltatásnak elég tétetett. Papp Bélát ma, korán reggel kivégezték.

Az ur, a gőgös, önhitt, büszke gavallér, aki valamikor mohón élvezte az élet gyönyöreit, szörnyű bűnéért, a testvér-gyilkosságért meglakolt és bitófán végezte az életét.

Az utolsó órákban bámulatos lelkierőt tanusított. A siralomházban nyugodtan viselkedett s beszélt azokkal, akik kívánságára beléptek hozzá.

Az apai szeretet kihalt a szivéből. Megborzasztó, ahogy az édes apjáról megemlékezett. Imádkozásra nem godolt, nem érezte szükségét a lelki vigasztalásnak s a bitóra való ember még az utolsó percekben is mindent megtagadott.

Előkelő pózba vágta magát, beszélt, ömlött belőle a szó, mikor élettörténetét a hirlaptudósítók

előtt elmondta. De nem ragaszkodik az élethez. Reá csak akkor birna értékkel — beszéde szerint — az élet, ha újra a régi ur lehetne belőle.

Nem tért magába...

Csak az édes anyját szerette volna látni...

Az utolsó percekben már azt is elfelejtette. Hideg, szivtelen, fásult ember lett, aki szörnyű bűnével nagyon méltóvá tette magát a bitófára.

Az ítélethirdetésről, Papp Béla utolsó óráiról lapunk kiküldött tudósítója a következő távirati értesítésben számol be:

Az ítélet hirdetése előtt.

Kora reggeli szürkületkor egyszerre megnépesültek a szatmári törvényszéki épület mellett elterülő utcák.

Csoportokba verődtek az emberek s arra vártak, hogy bejuthassanak a törvényszéki épületbe, ahol tudvalevőleg a szatmári testvérgyilkosok előtt az ítélet kihirdetése történik meg.

Hiába vártak arra, hogy az épület kapuit megnyissák, mert azok zárva maradtak. Szatmáron nincsenek napi lapok, amelyből a közönség tájékozást szerezhetett volna arról, hogy az ítélethirdetés nem nyilvános ülésben történik. Ott szájról-szájra adják a híreket, elképzelhető aztán, hogy végeredményében mindenki tájékozatlan marad.

A törvényszéki épület körül tolonganak s nem tudják megérteni, mi az oka, hogy a közönség kíváncsi érdeklődését nem respektálják.

Nem is nyitották ki a törvényszék kapuit, csak jóval az ítélet kihirdetése után, mikor már Papp Béla a siralomházban ült.

Az ítélet kihirdetése.

Már tegnapi tudósításunkban jelentettük, hogy Papp Béla az utolsó előtti napot nagyon nyugodtan töltötte. Éppen ilyen nyugodtan aludt is, úgy hogy korán reggel fel kellett költöni, hogy kézbesítsék neki az ítélethirdetésre szóló végzést.

Papp Béla megkérdezte:

— Mi ez? Menni kell talán valahová.

Oh, mért...

Oh, mért kelle látnom téged?
Mivé tettél engemet?
Ujra fájni kezd az élet,
Ujra vágyom élni véled,
Mi örökre — elveszett.

Még egy órát, még egy percet
Napjaidból szenvedély,
Csak egy csókot! — mely feledtet
S még egy kint, mely — ölni tud!

Oh, mért kelle látnom téged
Szeretlek!... de érzem,
Hogy egy eljátszott, szép élet
Zord, emésztő kinja éget...
Hagyj, oh, hagyj el — szerelem!

Andorffy Margit.

Álomkép.

Mikor a hold ezüstös sugarai lehullnak a sötét éjszakába s itt egyszerre fény borul reánk; mikor minden oly caendes,

hallgatag, elszunyad az élet s csak egy-egy pillanatra érezzük lüktetését, oly titokzatos, érthetetlen s oly bűbajos az éj...

Lélekzetemet visszafojtva figyelem a csendet s oly jól érzem magamat e némaságban...

Egy ilyen éjszakán egyedül ültem szobámban.

A nyitott ablakon teljes fényvel áradt be a hold, míg én szemben az ablakkal egy kerevetre dőlve, belebámultam abba a hideg, kiégett plánétába s azon tűnődtem, hogy maradhatott oly hideg, mikor annyi forró kebel égett és ég az ő világánál.

Ezüst sugari mint egy tüntérfátyol szálai szövődtek egybe s delejes érintésükre szemeim önkénytelenül lecaukódtak. Ugy tetszett, mintha ébren lennék s még sem birtam öntudatra ébredni.

Éreztem a pajzán sugarak mint játszanak fürteimmel; láttam pilláimon át a fényözönt, mely elborított s villanyos áram járta át egész vállamat.

A hold ezüstös sugarai most már álmokképekké szövődtek — — lelkem egy

más világban járt s különféle jelenetek vonultak el szemeim előtt.

Nyílt mezőn láttam egy majdnem gyermek leányt, arcán a tizenöt év anyagi mosolyával, a mivel gyönyörködve nézte a tavasz első virágait.

Tágra nyitott nagy szemeit oly kéreleg függeszté rájuk, mintha tőlük akárná megtudni azt, amit megnevezni nem bír, a a mi még titok előtte, de a minek létezését érzi — sejtí immár.

A mező teljes pompájában tündökölt s a gyermek üde szépségében úgy tűnt fel, mint a rózsabimbó a vadvirágok közt.

Boldog örömmel lebbent egyik viragtól a másikhoz, lehajolt hozzájuk s gyöngéd kis kezével érintve gyönyörrel szivta kelyhükből az illatot, de tétovázni látszott, hogy melyiket szakítsa le. Ott állt határozatlanul, mint egy gyermek, aki sok játékszer láttára nem tud választani s legjobban szeretné az egészet egyszerre felölelni.

Most egy letört virágot pillantott meg lábai előtt. Lehajolt hozzá, gyöngéden fogta kis kezébe s a mint a haldokló virág hervadt szirmaira tekintett, könyben usztak

Felvilágosítás a felügyelő részéről nem történt. Mikor azonban Papp Béla átfutotta a végzést, felvetette a fejét és így szólott:

— Itélethírdetés. Na végre!

Azután odafordult a felügyelőhöz.

— Ugy-e, hogy akasztanak:

— Nem tudom! — válaszolta a felügyelő

— Ugyan mit titkolózik — válaszolta Papp Béla. — Miért költenék fel akkor olyan hamar s miért lenne ilyen korán, reggel hét órákor az itélethírdetés?

A felügyelő nem válaszolt, csak figyelte két börtönőrrel együtt a Papp Béla öltözködését. Higgadtan vette fel ruháit, gondosan kötötte meg a nyakkendőjét, megpederte a bajuszát és mikor a tavasszi felöltőjét is felvette nyugalommal mondta:

— Hát menjünk!

Papp Béla érkezett meg négy börtönőr kíséretében legutoljára a vádlottak szobájába, a hová előbb már bevezették Zsoldics Mihályt és Papp Zoltánt Papp Zoltán karjára vetett überziherrel haladt a szuronyos börtönőrök között

Hét órákor a törvényszék elfoglalta helyét. Galba Lajos elnök csengetett s a belépő szolga felé fordulva mondta:

— Vezessék be a vádlottakat!

Sorban, egymásután, erős fedezet mellett kísérték be a vádlottakat s Galba Lajos elnök hirdette ki előttök az ítéletet.

Először Papp Zoltán előtt olvasta fel, hogy a kuria semmiségi panaszá-

nak nem adott helyet s nyolcz évi fegyházbüntetést kell elszenvednie.

Papp Zoltán erre zokogásba tört ki. Az elnök intett a börtönőröknek:

— Elmehet Papp Zoltán!

És az örök elvezették Papp Zoltánt, aki még akkor is törülgette a szemét, mikor a folyosón kísérték az örök.

Másodszor Zsoldics Mihály előtt olvasta fel az elnök az ítéletet. Zsoldics mozdulatlanul állott s tekintete oda tapadt az elnökre.

„Felsége urunk, királyunk legkegyelmesebben elengedte a halálbüntetést, amely helyett örökös rab-ságot kell elszenvednie“.

Zsoldics Mihály arca kiderült, az ajkai reszkettek, látszott rajta, hogy örvend a kegyelemnek, szólan akar, de ehelyett kétszer, mint aki örömben tapsol, összeütötte a kezét.

Papp Béla némán állott. Szemeivel fel se tekintett, de mikor az elnök azt mondta:

— Ellenben Papp Bélára vonatkozólag...

Papp Béla hirtelen felvetette a fejét s daczosan nézett az elnökre:

— Szabad folyást engedett az igazságszolgáltatásnak.

Papp Bélának egy arcizma sem rándult meg. Meg sem mozdult, felvetett fejjel, büszke tekintettel, nyugodtan hallgatta az elnököt.

— Megértette? — kérdezte az elnök.

— Meg! — válaszolta gögösen.

— Papp Béla — szólott hozzá az elnök — maga már többé mitsem várhat a földi igazságszolgáltatástól. Térjen Istenéhez, akitől nem lett volna szabad elfordulni. Ezt a napot erre szentelheti, ha kívánja gondoskodás történik, hogy lelkivigasztalásban részesüljön. Szóljon van-e valami kívánsága?

— Van! — mondta Papp Béla. — És csak annyi, hogy védő ügyvéddel konferálhassak.

— Ez megtörténhetik!

— Nagyságos elnök ur! — szólalt meg Zsoldics — nekem is volna egy kívánságom.

— Beszéljen!

— Tessék megengedni, hogy az ügyvéddel megköszönjem a felséges király kegyes kegyelmét!

— Ahhoz amugy is joga van.

Erre az elnök elbocsátotta az elítélteket.

Zsoldicson meglátszott, hogy örvend a kegyelemnek. Papp Béla pedig cinikus viselkedést tanusított. Nyugodtan haladt a börtönőrök között, akik a fogházépület földszinti czellájába vezették, ahol két börtönőr várakozott már rá. Papp Béla nem váltotta fel uri ruháját a fegyencruhával s a bitófa alá is uri öltözékben lép.

Mikor a czellába vezették, megkérdezték tőle akar-e reggelizni.

— Igea! — válaszolta.

Nyugodtan ült, némán maga elé nézett és várta, míg a reggelijét a törvényszéki épülettel szemben lévő uri kasszinóból áthozzák.

Kávét kapott reggelire s azt egészen jó etvágygyal itta meg.

kérdő nagy szeméi. — Nézte sokáig... aztán a körülötte levő friss virágokra tekintett, de már nem vágyott őket leszakítani. Elhaladt mellettük szomorúan, kezében a letört virággal...

— — — — —
Egy ódon templomban, melynek falain századok viharja dult — s még mindig fenségesen áll éghenyülő karcsu tornyával — oltár előtt térdel egy ifju pár.

Sötét bolthajtások alatt magasztos csend uralg. A lég oly mozdulatlan; talán most várja a mindenség urának parancs-szavát.

Ott térdelnek az oltár előtt.

Egy kíváncsi napsugár belopódzott az oldal-ablak függönyének nyílásán, oda borult a menyasszony fátylára s megáldotta; — gloriát vont fenséges szép homlokára.

Ajkain e pillanatban hangzott el a szent eskü. A templomban megmozdult a csend s a bolthajtások minden kis zuga viszhangozva ismételte, megerősítette azt.

A magasztos szent pillanatban egészen átszellemült a szép ara. Mennyei, boldog

mosoly jelent meg ajkain... Most már egészen az övé volt...

E jelenet is elmosódott, a fény sugar más képet tárt elém.

Négy gyermek állt a haldokló anya ágyánál s szeretetteljes gyöngédséggel vigyáztak minden mozdulatára.

A legkisebb gyermek alig mult négy esztendő.

Ott játszadozott az ágy szélén anyja takaróján. Göndör szőke fűrtök körítették a kis angyalfőt, míg nagy fekete szeméi, mint az öz kék, félénken tekintettek körül a homályos, csöndes kis szobában.

Most megmozdult a beteg, vékony, átlátszó kezét a gyermek felé nyújtotta, halvány ajkán még egy utolsó szeretetteljes mosoly jelent meg. Végső erőfeszítéssel keblére vonta s caékot lehelve homlokára, alig érthetően suttogta: „Erzsikém... dalolj a mamának valamit... tudod azt... kék nefelejts... a mit anyus oly nagyon szeret...“

A kis lány készséggel engedelmeskedett s mint máskor is, most is gondatlanul, egy négy esztendő gyermek ártatlanságával dudolta: „kék nefelejts, kék nefelejts

virágzik a viz tükrén.“...Az anya mozdulatlanul feküdt párnáin s kis leányát pinent tekintte, míg helyette énekelte el a hattyudalát „gyenge vagyok, beteg vagyok, nem sokáig élek én“...

Nézte hosszan... fájdalmasan... olykor lezárta szempilláit s úgy hallgatta a dalt. A végső szónál még egyszer feltekintett... még egyszer utóljára... a gyermek csak dalolt tovább:

„Koszorút ha meghalok a siromra, sirhalmomra nefelejtőből fonjatok...“

Mikor bevégezte a dalt, látva, hogy anyja nem néz rá, kicsiny ujját az ajkára téve, halkán odaszólt testvéreire — anyuska alszik...

— — — — —
Hideg légáramlat érintette arcomat, arra magamhoz tértem. A hold már elborult, felhők takarták az eget s csendes, hűvös eső hullt alá.

Hideg borzongás futott rajtam át... Betettem az ablakot; úgy látszik megfáztam a hűvös éjszakai levegőtől...

László Margit.

Harcz a jegyekért!

Az ítélet kihirdetése után valóságos ostrom alá vették az ügyészséget. A folyosón nagy tömegben várahoztak, akik a judifikációhoz jegyet szerettek volna kiesszközölni.

Az ügyészségnél azonban nagyon kevesen kapták meg a belépésre szóló piros jegyeket.

A jegy szövege a következő:

28. sz.

Belépti jegy.

Gyilkosságért halálraítélt Papp Béla kivégeztetéséhez a Debreczeni Ujság politikai napilap felelős szerkesztője részére.

E jegy másra át nem ruházható.

Szatmártt, 1900. november 21-én.

P. H.

Dénes Lajos,
királyi ügyész.

Jegyekért egész halom távirati megkeresés is érkezett a királyi ügyészséghez, csak hogy ezekre a táviratokra lakonikus tagadó válaszok mentek.

A siralom házban.

Papp Béla a siralom házban, amely egészen el van zárva a nyilvánosság elől, két szuronyos ór közt ül. Nagyon ritkán áll fel s olyankor egy pár lépést tesz, de csakhamar megint leül.

Kevéssel azután, hogy a reggelijét elgogyasztotta, elborult az arcza, könnyezni kezdett s rövid pár perc múlva hangos zokogásba tört ki. A nap folyamán különben többször sirt, de mindig csak akkor, mikor elérékenyülésének a börtön-örökön kívül más tanuja nem volt. De ez az elérékenyülés sohasem tartott tovább két-három percnél. Hirtelen megint kitő ölte szeméből a könnyeket és nyugodtan viselkedett.

Később megérkezett ügyvédje dr. Kelemen Samu, a kit rendkívül szívesen fogadott. Köszönte neki, hogy érte annyit fáradt s azután nem bírt uralkodni magán, sírásba tört ki.

Ügyvédje szeliden figyelmeztette, hogy ne izgassa magát. Órízze meg nyugalmit, mint ahogy megőrizte eddig.

— Egy kéréssem, egy kívánságom mégis lesz.

— Mi az, beszéljen őszintén?

— Tegyen lépéseket az ügyvéd ur, hogy mikor az akasztófán kilehelem a lelkemet, fotográfálnak le s azt a képet küldjék el az apámnak.

Az ügyvéd azonban felvilágosította, hogy ezt a kívánságát nem igen fogják teljesíteni.

Erre Papp Béla indulatosan, dü-

hösen kezdett beszélni az apjáról, akit soha sem szeretett.

— No hát ha ezt a kívánságomat nem teljesítik — szólt daczosan Papp Béla — akkor végrendelkezni fogok s meghagyom, hogy azt a kötelet, amelylyel felhuznak: küldjék el az apámnak.

Végig így beszélt az apjáról, akivel meghasonlott s akit — ugymond — már a bölcsőjétől kezdve sem szeretett.

Ügyvédjével sokáig beszélgetett még, azután érzékenyen vett tőle bucsut.

Délelőtt két rokona s egy régi barátja látogatta meg s ezekkel a legnyugodtabban beszélgetett.

Délután Papp Béla egyenes kívánságára bebocsátották hozzá az újságírókat.

Papp Béla hosszan beszélte el élettörténetét s valóságos életfilozófiával fejtegette, hogy hasonlott ő meg az édes apjával, hogy támadt s nőtt benne folyton az ellenszenv. Elmondta, hogy ő családjától mindig kifelé élt, semmi sem köti őt az élethez.

— Nyugodtan néz végórája elé?

— Nyugodtan!

Azután úgy beszélt, mint a ki meg van győződve arról, hogy ő halálával megsemmisül s ezzel ránézve minden bűnhődésnek vége.

A hírlapírók közül erre az egyik megkérdezte:

— Nem érzi e pillanatban szükségét annak, hogy imádkozzék?

— Ha a pap vizitbe akar hozzám jönni, szívesen látom.

Ez volt a Papp Béla felelete. És ez sokat megmagyaráz.

— Nem ragaszkodik az élethez?

Papp Béla erre is határozottan válaszolt:

— Nem! Hát mit veszték én az életem? Semmit! Éppen semmit! Az emberek közzé, még ha kegyelemben részesültem volna is, többé nem mehetnék. Az én köröm, az én szokásaim nem támadhatnak fel többé. Az emberek bántó tekintete súlyosbitaná meg nekem az életet.

— Mégis, nem szeretett valakit annyira, hogy azt itt hagyni sajnálja.

— De igen! Egyet!... Egyetlen egyet!... Az én édes, az én drága, az én jó anyámat. Vele találkozni, őt látni s megbékülését kieszközölni, ez

lett volna rám nézve az egyetlen, ami még nyugodtabbá tett volna.

Papp Béla erre kivette a zseb-kendőjét s könnyező szeméit eltakarta vele.

A hírlapírók ezután még néhány szót váltottak vele s távozni készültek. Molnár Márton hírlapíró egy névjegyet tett eléje:

— Irjon erre egy pár szót!

— Szívesen! — válaszolta Papp Béla.

És a következőket írta:

„Fogadja részvételemet, hogy holnapi cikkét nem olvashatom el.“

Ezután a hírlapírók eltávoztak. Papp Béla egyedül maradt a börtön-örökkel s továbbra is igen nyugodt maradt.

Ebédjéből már nagyon keveset evett, később panaszkodott, hogy fáj a feje.

Délután öt órától kezdve már azok se mehettek be hozzá, akiket esetleg látni kívánt. De Papp Béla nem is nyilatkozott. Nem vágyott látni senkit.

Csak egyet... az édes anyját... Aki pedig nem ment el hozzá... Annak a szívének nehéz sebet ütött Papp Béla, mikor legkedvesebb fiát, Elemért megölette...

A lelkész Papp Bélánál.

Este nyolcz órakor Rác, a szatmári ev. ref. lelkész meglátogatta Papp Bélát a czellájában, hogy lelkivigasztalásban részesítse s utolsó útjára előkészítse a halálra szánt bűnöst.

Papp Béla igen előzékeny, udvarias modorban fogadta a lelkészt s megtartotta előtte az idegenek előtt mutatni szokott lelki nyugalmát.

A lelkész nem is töltött sok időt a czellában, mert Papp Béla egyáltalán nem mutatott hajlandóságot a magábatérésre és az áhitatoskodásra.

A kivégzés.

Papp Béla kivégzése csütörtökön reggel fél hét órakor történik meg. A bitófa felállítását Bali Mihály hóhér két pribékjével este nyolcz órakor kezdte meg.

Éjjel a Papp Béla czelláját erős villanyfényvel világították. A két

szuronyos börtönőr mellette áll. Kettő pedig az ajtó előtt őrködik.

Papp Béla még késő este sem feküdt le.

A kivégzéshez reggel hat órakor bocsájtják be a jeggyel bírót. A katonaság azonban már egy órával előbb elfoglalja helyét s elzárja az ajtókat s körül eszi a törvényszéki épületet.

Az utolsó éjjel.

Rác év. ref. lelkész késő éjjelig együtt volt Papp Bélával. Ezalatt Rác igyekezett lelkivigasztalásban részesíteni, de Papp eleinte nem is figyelt a lelkész szavaira, később pedig vallásvitába elegyedett vele. Rác nagy fáradsággal, rábeszélő képességének meggyőző erejével végre sikerült Papp Bélát megtörni, ki aztán magához vette az urvacsorát.

Rác csak a késő éjjeli órákban távozott a siralomházból.

Papp Béla végrendelete.

A lelkész távozása után Papp Béla tintát, pennát és papirost kért, asztalhoz ült s leírta az utolsó akaratát.

Végrendeletében, melyet kézbesítés végett az ügyész utján védő ügyvédjének adták át, — bucsut vesz a világtól s utolsó kívánságát tudatja a családjával, s vagyona felett rendelkezik.

Az utolsó órák.

Papp Béla az éj többi részét is ébren töltötte el, sétálással, hajnalban elkezdett lassan fűtyölni, később dalolni. Egyáltalán nem érzett semmit, ami kedélyére nyomasztólag hatott volna.

Fél hétkor egyszerre csak elhalt ajkáról a dal, arca szokatlanul elsápadt, lábai reszketni keztek s ingadozva ment az asztalig, hol székére rogyott.

— Nem tudom, mi történik velem, mondotta, de olyan különösen érzem magam. Erőm és bátorságom, most, mikor arra legnagyobb szükségem van, — mintha cserben hagyott volna. Lábam reszketnek fejem szédül, nem bírok állani.

Homlokáról és arczáról az izzadság nagy cseppekben gyöngyözött, melyet zsebkendőjével folyton letörült.

Alig pihent azonban néhány perczig az asztalnál, gyöngesége lassanként elmúlt, s rideg nyugalma, mely eddig egy pillanatra sem hagyta cserbe, ismét visszatért.

A bitófa alatt.

Még csak egy fél órája volt hátra, melyet a szokott nyugalommal töltött el. Az óra egyhangu ketyegése közé csak lépteinek zaja vegyült. Időnként meg-megállott, feltekietett az órára, azután nagyot sóhajtva fojtatta sétáját.

Hét óra,

A siralomház ajtaja széttárult s azon az ügyész, Morvay bíró, Dr. Kelemen Samu védő ügyvéd és a fogházfelügyelő kíséretében beléptek a börtönőrök. Papp Bélát felszólították, hogy kövesse a börtönőröket. Erre a négy börtönőr Papp Bélát közre fogta. Nyugodtan, bátran lépdelve haladt a börtönőrök között, arczán a legcsekélyebb megmatottság nélkül, emelt fővel érkezett a bitófa alá.

Utolsó perczek.

A szatmári törvényszék épületét már a korai hajnali órákban nagy néptömeg vette körül. Izgatottan tárgyalták az esetet. Az eső sűrű cseppekben hullott alá, de ez legkevésbé sem akadályozta a közönséget abban, hogy kintartóan ne várakozzék.

Kevéssel hat óra előtt érkezett meg a judifikációhoz kirendelt egy század katonaság. A törvényszéki palota kapui feltárultak s azon bevonult a katonaság. Később a legszigorubb ellenőrzés mellett bocsájtották be a közönségből azokat, kiknek sikerült jegyhez jutni.

A bitófa a törvényszéki palota fogház udvarán volt felállítva egy kisebb emelkedésen. Mellette állott Bali Mihály hóhér két pribékjével. A bitófával szemben foglaltak helyet: Morvay bíró, az ügyész, a védő és fogházfelügyelő. A katonaság négyszöget képezve vette körül a bitófát, míg a nagy közönség ezek háta megett foglalt állást.

Papp Bélát a négy börtönőr a katonaság által képezett négyszög közepére, Morvay bíró elé vezették.

A kivégzés.

Lassú, kimért hangon kezdte meg Morvay bíró az ítéletet felolvasni, melyet Papp Béla lehorgasztott fővel, szótlánul, nyugodtan hallgatta végig.

Az ítélet felolvasása után az ügyész Bali Mihály felé fordulva hangosan szólt:

— Hóhér teljesítse kötelességét.

Ebben a pillanatban a két pribék megragadta Papp Bélát. Bali Mihály kezeit s lábait megkötözte, felemelték s a bitófa alatt álló emelvényre fölsegítették.

Papp Béla az emelvényen állva, egész testében reszketett. A következő pillanatban Bali Mihály nyakára igazította a kötelet s két pribékjének intett, kik a lábára erősített kötelet egy csiga segélyével teljes erejükől meghúzták.

Papp Béla haláltusája.

Megtörtént!

Az ítélet végre lett hajtván; a földi igazságszolgáltatásnak elég lett téve, mert a bűnös testvérgyilkos ott függött a szégyenfán.

Két percz múlva Papp Béla teste remegni kezdett, elkezdett rángatózni. Borzasztó haláltusájában szemei kidüledtek, arca iszonyuan eltorzult, az erek kidagadtak rajta s mindennütt kék foltokkal borították el azt. A réműletes látvány teljes nyolcz perczig tartott.

Azután a rángatózások mind lassabbá váltak, míg végre teljesen megszűntek.

Ekkor az orvosok léptek hozzá, kik megvizsgálták Papp Bélát s a beállott halált konstatálták.

Papp Béla meghalt a bitófán, a dráma be van fejezve.

A szenzációs per felett, mely nem csak nálunk, hanem a külföldön is nagy port vert fel, napirendre térnek az emberek, mely már hónapok óta tartja lázas izgatottságban az ország lakosságát.

Végül megjegyezzük, hogy Papp Béla a bitófa alatt is uri ruhájában jelent meg.

Gyönyörű ujdonságok
művészi kivitelű
FÉNYKÉPEKBEN,
ugymint: Relifek, Plg-mentek
olaj és aquarell
coloritok,
Platinotýplák
stb.

WÉMEITEY JOZSEF
Debreczen, Piacz-utca 42. Bilemann-palota

Elsőrangú
műtermek
mintájára
berendezett

MODERN FÉNYIRDA